

[Udenrigsministeren.]

sin selvstændighed? Verdenshistorien og den moderne tids historie har forlængst givet svaret: kommunismens chance er mindst i de frie demokratiske, selvhævdende stater og i deres fælles forbund, og den er størst, hvor et lille land bliver stillet under pression af en aggressiv magt udefra uden selv at have evne til at kunne hævde sin selvstændighed. Derfor synes jeg, det var et meget svagt argument og en meget farlig argumentation, det ærede medlem førte frem.

Til ordføreren for det kommunistiske parti vil jeg gerne gøre nogle rent saglige bemærkninger. Der er intet i den tale, det ærede medlem holdt, som frister til et længere indlæg; men det er vist nødvendigt at gøre nogle ganske få bemærkninger.

Først vil jeg med hensyn til løsladelsen af krigsforbryderne i Tyskland sige, at denne sag ikke har noget som helst at gøre med den forhandling, vi her fører, og at den danske regering ikke har nogen anledning eller nogen mulighed for at tage stilling til dette spørgsmål, så lidt som den danske rigsdag har det; de synspunkter, det ærede medlem fremførte, er så utroligt ensidige, at de i virkeligheden ikke behøver at imødegås. Jeg kan gøre det samme overfor det ærede medlem, som jeg gjorde overfor hans kollega i folketinget i går: henvise ham til at læse en artikel, som professor Hurwitz i søndags skrev i „Politiken“, og hvoraf det ærede medlem vil se, at denne sag har flere aspekter, end det ærede medlem synes at tro. Men hvad enten vi synes det ene eller det andet — og enhver må forbeholde sig sin dom, indtil en nærmere redegørelse for disse løsladelser foreligger —, så er der ingen baggrund for, på den måde som det ærede medlem gjorde det, at knytte spørgsmålet om disse løsladelser sammen med den sag, vi her behandler.

Det ærede medlem rettede et stærkt angreb på hele det vesteuropæiske samfund, som det land og det folk, han er borger i, hører til. Det er højst ejendommeligt for mig — og jeg tror for mange i vort land — at se, at det aldrig nogensinde synes at være gået op for de kommunistiske talere, hvad det er, de foretager sig, hvilken rolle de efterhånden er kommet til at spille i de diskussioner, vi her har ført, når de altid er imod de synspunkter, som det overvældende flertal af den danske befolkning har, når de altid stiller sig på Østens side i diskussionerne, altid mener, at Vesten har uret, at vor samfundsordning er rædden og bør opgives, og at alt,

hvad vi foretager os, er aggression og uretfærdighed og trusler. Jeg skal ikke give det den betegnelse, som let kommer til at ligge på læben, men jeg vil gerne som repræsentant for en, omend lille, vesteuropæisk stat rent sagligt om den redegørelse, det ærede medlem gav, når han stillede det således op, at det var Vesten, der havde forkastet og trådt under fode aftalerne i Potsdam og Yalta, sige, at dette synspunkt kan ikke stå for historiens dom. De aftaler, der blev sluttet i Potsdam og Yalta, gik ikke ud på, at de østeuropæiske lande skulle befinde sig i den situation, som de i dag befinder sig i. Det var ikke forudsætningen efter Potsdam- og Yaltaoverenskomsterne, at ethvert sandt demokrati skulle udryddes i Østeuropa, at hemmelig afstemning skulle forbydes, at menneskerettighederne skulle trædes under fode, eller at en total ensretning af samfundslivet i disse af russiske tropper oprindeligt besatte lande skulle finde sted. Alt dette er imidlertid sket. Det kulminerede med kuppet i Tjekoslovakiet, men dermed er også hele grundlaget for aftalerne i Potsdam og Yalta, hvad disse spørgsmål angår, revet væk.

Det ærede medlem spurgte, hvorfor der er spænding i verden, og hvorfor man her i Vesten føler sig foranlediget til at styrke sit forsvar. Den højtaerede forsvarsminister har allerede givet et fortræffeligt svar derpå. Må jeg blot lige tilføje, at det er for verdensfreden en højst usund tilstand, hvis f. eks. Europa, eller man kan tage hele verden, er delt i to grupper, hvoraf den ene er militært overmægtig og stærk og har en totalitær magt, en helt dominerende indflydelse over samfundslivet og dermed er i stand til at samle alle samfundets kræfter om sine politiske mål, medens den anden gruppe er delt i større eller mindre stater, militært svage, uden virkeligt og reelt forsvar. Enhver kan sige sig selv, at en sådan situation er farlig for freden; uanset hvorledes stillingen er i et militært stærkt land, vil i det lange løb en sådan situation indebære en næsten uimodståelig fristelse for enhver mægtig stat til at udvide sit område, og faren bliver ikke mindre, når der til den store, mægtige stat samtidig er knyttet en politisk bevægelse, hvis mål er verdensrevolution.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvad der er Ruslands motiv for at bevare sine tropper inde eller for at skabe den stærke situation, det har skabt for sig selv. Der kan være mange motiver. Jeg vil aldeles ikke foretage nogen bedømmelse, endsige nogen fordømmelse. Det kan være ønsket om at skabe